

[Finansministeren.]

demokratiet kræver, at alle Produktionsmidler maa være Samfundets, der maa være mere Orden i Økonomien og Produktionen, og alt Udbytte bør tilfalde dem, der arbejder, men saa langt rækker Retsforbundets Retsprincipper ikke.

Hvad det nu foreliggende Forslag angaar, saa maa jeg sige, at det er kortfattet, det byder paa et indviklet System, og det er meget uklart. Hvis man f. Eks. tager § 2, saa siges der, at i 1936—37 skal der udskrives samme Grundskyld som i det forrige Aar plus 4,5 pCt. af den den 1. April 1936 ansatte skyldpligtige Grundværdi. Naar dette Aar er gaaet, bestemmer Vurderingsmyndigheder hvert Aar, hvor store Beløb der skal betales. Der skal hvert Aar foretages nye Vurderinger. Det bliver et meget omfattende Arbejde; jeg ved, at man krymper sig stærkt ved de femaarige Vurderinger — dette her bliver betydeligt værre! Men Spørgsmaalet er: paa hvilket Grundlag skal Vurderingen foregaa? Grundskylden, altsaa den Afgift, der skal betales, ansættes til den gennem Tilbud og Efterspørgsel fremkomne Pladsværdi. Her trænger Forslaget til en nærmere Begrundelse. Det ærede Medlem Hr. Oluf Pedersen gik ved sin Forelæggelsestale meget let hen over dette Spørgsmaal. Men det er jo i Virkeligheden et fundamentalt Grundlag for hele Forslagets Brugbarhed, thi Jorden kan ikke købes i Fremtiden, der bliver altsaa ikke Tale om nogen Salgsværdi — men Afgiften skal ikke desto mindre fastsættes paa Grundlag af Tilbud og Efterspørgsel! Og det er det, jeg synes, det alligevel var rart at faa at vide, hvorledes man tænker sig det ordnet. Hvis der i en Kommune ikke er nogen, der vil sælge Jord, og heller ingen, der vil købe, saaledes at der hverken er Tilbud eller Efterspørgsel, hvorledes skal denne Procent saa fastsættes? Hvorledes skal Vurderingen tilvejebringes? Jeg forstaar det ikke, men det kan være min Fejl naturligvis. Hvis det er saaledes, at Vurderingsmyndighederne egenmægtigt kan fastsætte den Grundskyld, der skal betales hvert Aar, saa, maa jeg sige, kommer man ud i det uviste. Det gælder Kommunerne, og det gælder Staten, hvis Indtægter jo i ikke ringe Grad i Fremtiden skal være baseret paa denne Afgift. Det vil betyde Uensartethed over hele Landet, og det er derfor, jeg siger, at Forslaget er meget uklart affattet.

Grundejerne skal altsaa betale de 4½ pCt. plus det, der hidtil er betalt, men der skal saa ydes dem en Erstatning paa 4 pCt.

aarlig i 25 Aar af Grundværdien ved Overtagelsen, dog højst efter Ansættelsen pr. 1. April 1936. Det vil betyde, at Staten skal udbetale 160 Mill. Kr. om Aaret, men disse Penge skaffes let til Veje, idet man siger, at der af Bygningsværdien skal svares en aarlig Afgift paa 2 pCt. i de 25 Aar, og da Bygningsværdien er opgjort til 8 Milliarder Kroner, bliver det akkurat de 160 Mill. Kr., som skal bruges til Godtgørelse til Grundejerne. Det er jo et mærkværdigt Held, at det saadan lige akkurat gaar op, at det, der skal betales til Grundejerne, kommer ind ved en Beskatning af Bygningsværdien.

Jeg forstaar egentlig ikke, hvorfor man kalder de paagældende for Grundejere, for de bliver jo ikke Grundejere i Fremtiden. De kan ikke købe Ejendommen; de kan maaske nok faa et Skøde, men de er jo egentlig Brugere af Jorden. Men det er naturligvis et ganske underordnet Spørgsmaal.

Disse Grundejere eller Brugere har Ret til foruden den Godtgørelse, de faar af Staten, over for Pantekreditorerne at fradrage 2 pCt. aarligt i Renten. Dette betyder jo en overordentlig stærk Beskatning af alle Obligationer. Baade Kreditforeningsobligationer og Hypotekforeningsobligationer vil i Løbet af de 25 Aar komme ud for en Beskatning af 2 pCt. om Aaret. Det vil altsaa sige, at de 50 pCt. af Formuen i Virkeligheden er forsvundet, naar de 25 Aar er gaaet, og naar man lægger denne Formuebeskatning til Statens Formuebeskatning, som jo skal opretholdes efter Forslaget, maa det erkendes, at der tages meget kraftigt fat paa dette Omraade. Hvorledes man fra Retsforbundets Side vil stille sig over for de udenlandske Kreditorer, ved jeg ikke. Det er jo nemlig saadan, at et stort Parti Obligationer ligger paa udenlandske Hænder, og jeg er ikke saa sikker paa, at man saadan uden videre er i Stand til at halvere det Udbytte, de paagældende skal have ifølge de Dokumenter, de i sin Tid har erhvervet.

Der er ingen Tvivl om, at de gældbetyngede Grundejere i Løbet af de 25 Aar vil faa en betydelig Fordel, men Staten kan komme til at betale en betydelig Del deraf. Der foreligger ikke nogen afgørende Udregning af, hvorledes det vil stille sig, men naar Staten har en Pligt til at udrede de 4 pCt. hvert Aar uden samtidig at have Sikkerhed for at faa Pengene ind, saa kan det blive Statskassen, der kommer til at betale. Efter de 25 Aars Forløb vil de paagældende Grundejere faa en øget Udgift, og alle de, der har gældfri Ejendomme i